

อารยธรรมสุวรรณภูมิ

โดย สมัย ยอดอินทร์

อารยธรรมสุวรรณภูมิที่กล่าวถึง ณ ที่นี้ คือ อารยธรรมตั้งแต่โบราณกาลของบริเวณซึ่งปัจจุบัน คือ ประเทศพม่า ไทย ลาว เขมร สิบสองปันนา และเวียดนาม

นักโบราณคดีหลายฝ่ายเห็นตรงกันว่าสุวรรณภูมิเป็นจุดกำเนิดของเกษตรกรรมของโลก ซึ่งตรงกับที่ระบุไว้ในหนังสือของ Günter Pfannmüller and Wilhelm Klein, 1982 ; Burma The Golden ; p. 160. ความว่า

"At a time when the ancestors of the Burmans had barely left their Gansu homeland, the Mons - another people from the windswept plains of Central Asia - had already reached the fertile coast along the gulfs of Siam and Martaban. Fifteen thousand years earlier, a long-forgotten race had domesticated plants and established humanity's first agricultural civilization in this region."

ความดังกล่าวนี้สอดคล้องกับที่ขุดพบเครื่องปั้นดินเผาที่จังหวัดกาญจนบุรีได้แก่หม้อดิน ซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่า 15,000 ปี และสอดคล้องกับการศึกษา DNA ของอินเดียนแดงเผ่ามายันในอเมริกาใต้ พบว่าสายพันธุ์สืบทอดมาจากชาวสุวรรณภูมิ เมื่อ 14,000 ปี แล้วจึงอพยพไปทางแหลมมลายู และหมู่เกาะแปซิฟิกตอนใต้ไปจนถึงอเมริกาใต้ อารยธรรมมายันดังกล่าวนี้เจริญรุ่งเรืองอยู่ในอเมริกาใต้ไม่ต่ำกว่า 7,000 ปี

การสืบสาวทางประวัติศาสตร์สาวไปได้แค่ละว่า ช่า หมู เป็นผู้ที่เคยมีอารยธรรมอยู่ในสุวรรณภูมิแล้ว ต่อมาจึงเป็นมอญ(ทวาราวดี) ได้แก่ ละโว้ (บางกระแสระบุว่า ละโว้ สร้างโดยละโว้) ทริภุญชัย และท่าตอน แล้วจึงเป็นขอม ได้แก่ นครวัด นครธม พนมรุ้ง และพิมาย แล้วจึงเป็นไต และพม่า รามัญ ได้แก่ ล้านนา ล้านช้าง สิบสองปันนา สุโขทัย หงสาวดี อโยธยา และ พุกาม

การปฏิวัติเกษตรกรรมที่เกิดขึ้นในสุวรรณภูมิ

อารยธรรมเกษตรกรรมยุคแรก เช่นการเลี้ยงไก่ และ ปลูกข้าวเกิดขึ้นครั้งแรกในสุวรรณภูมิ

การนำไก่ป่ามาเลี้ยงเป็นไก่เลี้ยงครั้งแรกนั้นเดิมเคยมีความเชื่อว่าเป็นขึ้นเมื่อประมาณ 4000 ปี ที่บริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุในอินเดีย แต่เมื่อปี พ.ศ.2538 เจ้าชายอากิชิโน พระโอรสของพระเจ้าจักรพรรดิญี่ปุ่นองค์ปัจจุบัน ได้วิจัยร่วมกับนักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกัน พบว่า DNA ของไก่เลี้ยงทุกชนิดในโลกนี้เป็น DNA ที่มีสายพันธุ์สืบทอดมาจากไก่ป่าทางตอนเหนือของประเทศไทย (อำเภอปาง จังหวัดเชียงใหม่) เมื่อประมาณ 7000 ปี จึงทำให้เกิดความเชื่อว่าการเลี้ยงไก่ครั้งแรกในโลก มีขึ้นเมื่อประมาณ 7000 ปี ณ บริเวณที่ขนาบด้วย พม่า และ เวียดนามปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้กระมัง ก็พิกชนไก่จึงมีเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้(อุษาคเนย์ หรือสุวรรณภูมิ)

เมื่อประมาณสี่สิบล้านปีมาแล้ว ได้พบหม้อดินที่มีเปลือกข้าวติดอยู่กับหม้อในถ้ำที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน และนักโบราณคดีในขณะนั้นได้ตรวจสอบอายุของหม้อดังกล่าว คาดว่ามีอายุไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นปี จึงแสดงว่ามีการปลูกข้าวและเก็บพันธุ์ข้าวในบริเวณนี้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นปี ด้วยเหตุนี้หรือไม่ พันธุ์ข้าวดีดีของโลกจึงเกิดในสุวรรณภูมิ เช่น ข้าวหอมมะลิเป็นต้น

จากเรื่องการเลี้ยงไก่และปลูกข้าวที่กล่าวมานี้พบว่าตรงกับที่ระบุไว้ในหนังสือของ Marston Bates, 1961, ซึ่งแปลโดยประชา จันทรเวศิน และชูศรี กี่ดำรงกุล เรื่อง **มนุษย์กับธรรมชาติ** หน้า 114-115 ระบุว่า การเพาะปลูก

และเลี้ยงสัตว์ครั้งแรกอาจเกิดขึ้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และตรงกันกับที่ระบุไว้ในหนังสือของกรมศิลปากร, พ.ศ. 2537 เรื่อง นำชมพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระนคร หน้า 11 และตรงกับ Pisit Charoenwongsa and Bennet Bronson, 1988; Prehistoric Studies; The Stone and Metal Ages in Thailand; p.12

อาหารหลักในสุวรรณภูมิมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง

อาหารหลักในสุวรรณภูมิแตกต่างจากอินเดียและจีน แม้กระทั่งในปัจจุบันซึ่งอารยธรรมอินเดียและจีนไหลบ่าท่วมอารยธรรมสุวรรณภูมิมายาวนาน แต่อาหารหลักของสุวรรณภูมิก็ยังดำรงอยู่ได้เช่น ปลา ร้า ต้มผักผลไม้ ลาบ และต้มยำ และแม้กระทั่งน้ำปลาซึ่งพัฒนามาที่หลังก็ยังเป็นเอกลักษณ์ของสุวรรณภูมิอยู่ และขณะเดียวกัน จะเห็นว่าอาหารสุวรรณภูมิส่วนใหญ่จะเป็นอาหารที่ประกอบด้วย สมุนไพร เช่น ต้มยำ แกงเลียง ต้มผักผลไม้ แกงเหี่ยวหวาน และ ลาบ เป็นต้น

อารยธรรมสุวรรณภูมิยกย่องเพศหญิง

ทัศนคติต่อเพศหญิงและเพศชายของอารยธรรมสุวรรณภูมิแตกต่างจากอินเดียและจีนแบบตรงกันข้าม เช่นเรื่องการแต่งงานในอารยธรรมสุวรรณภูมินั้น เมื่อแต่งงานแล้วผู้ชายต้องไปอยู่บ้านผู้หญิง เป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวผู้หญิง ในขณะที่จีนและอินเดียผู้หญิงต้องไปอยู่บ้านผู้ชาย ในชนบทของไทยหลายแห่งยังมีประเพณีการให้มรดกเฉพาะลูกผู้หญิงเท่านั้น ลูกผู้ชายให้ไปหาเอาใหม่ (ส่วนมากก็จะไปรับมรดกจากทางภรรยา) และที่สำคัญที่สุดก็คือ ภาษาที่ใช้กับของที่มีความสำคัญ หรือ มีประโยชน์มาก จะใช้คำว่า แม่ นำหน้า เช่น แม่ น้ำ แม่ทัพ แม่บท แม่พิมพ์ แม่กอง(หัวหน้ากอง) แม่สี พระแม่ธรณี พระแม่โพสพ (เจ้าแม่แห่งข้าว) พระแม่คงคา ฯลฯ แม้แต่ในภาษาขอมโบราณ และภาษาเขมรปัจจุบัน คำว่าแม่ทัพหรือหัวหน้าใหญ่ก็นำหน้าด้วยคำเพศหญิง เช่นเดียวกัน เช่น มีเตียบ (แม่ทัพ) มีเดือกเนอม (หัวหน้าหรือผู้นำ) คำว่ามีที่ใช้นำหน้าดังกล่าวนี้ คือ มนุษย์เพศเมีย หรือ สัตว์เพศเมีย ซึ่งเป็นผู้นำหรือจำฝูง แม้แต่คำต่างทั้งภาษาไทยและภาษาเขมรก็ถือว่า **การดำแม่** เป็นคำดำที่เจ็บที่สุด ทางโบราณคดีมีความเห็นตรงกันว่า **อารยธรรมที่ผู้หญิงเป็นใหญ่เป็นอารยธรรมก่อนผู้ชายเป็นใหญ่**

ปฏิทินสุวรรณภูมิ กับอารยธรรมสุวรรณภูมิ

ปฏิทินสุวรรณภูมิที่กล่าวถึงนี้ได้แก่ ปฏิทินจันทรคติที่ใช้อยู่ในประเทศไทย ลาว พม่า ลิบสองปันนา และเขมร เพื่อความเข้าใจในปฏิทินดังกล่าว ขอยกตัวอย่างปฏิทินทางจันทรคติไทยซึ่งเรียกย่อว่า ปฏิทินสยาม(เพื่อให้แตกต่างจากปฏิทินล้านนา ซึ่งใช้อยู่ในภาคเหนือ)

ปฏิทินสยามนั้นปกติมี 12 เดือนพระจันทร์เรียกว่าเดือน 1 (อ้าย), 2 (ยี่), 3, ..., 11, 12 โดยที่เดือนคู่มี 30 วันเรียกว่า เดือนเต็ม เดือนคี่มี 29 วัน เรียกว่าเดือนขาด ครั้งแรกของแต่ละเดือนเรียกว่าข้างขึ้น คือ ขึ้น 1 ค่ำ, 2 ค่ำ, 3 ค่ำ, ..., ขึ้น 15 ค่ำ และเรียกขึ้น 15 ค่ำ ว่าวันเพ็ญ ครั้งหลังของเดือนเรียกว่าข้างแรม คือ แรม 1 ค่ำ, 2 ค่ำ, 3 ค่ำ, ..., แรม 14 ค่ำ สำหรับเดือนขาดมีวันแรม 14 ค่ำเป็นวันสุดท้ายของเดือนและเดือนเต็มเพิ่มแรม 15 ค่ำ เป็นวันสุดท้ายของเดือนและเรียกวันสุดท้ายของเดือนว่าวันดับ ซึ่งต่อมานิยมเรียกว่า **เดือนคู่ดับคี่ เดือนคี่ดับคู่**

ในปีปกติของปฏิทินสยามนั้น ปีหนึ่งจะมี 354วัน[(6×30)+(6×29)] แต่ปีฤดูกาล(ปีพระอาทิตย์)มี 365.242199 วัน ปีสยามจึงเร็วกว่าปีฤดูกาลประมาณ 11 วัน และ 3 ปีเร็วกว่าประมาณ 33 วัน จึงจำเป็นต้องปรับปฏิทินสยามให้สอดคล้องกับฤดูกาลในรอบ 19 ปี โดยเติมเดือนแปดให้มีสองหนในปีที่ 3, 6, 9, 11, 14, 17 และ 19 เรียกว่าสูตร 3332332 และเรียกปีที่เพิ่มเดือนแปดว่า **ปีอธิกมาส** (มี 384 วัน)

การกำหนดให้มีปৌธิกมาศที่กล่าวมานี้ก็เพื่อต้องการให้

ข้างแรมของเดือน 12 เป็นต้นฤดูหนาว(เทียบกับเป็นตอนเช้าของปี)

ข้างแรมของเดือน 3 เป็นต้นฤดูร้อน(เทียบกับเป็นตอนกลางวันของปี)

ข้างแรมของเดือน 6 เป็นต้นฤดูร้อนเข้าฝน(เทียบกับเป็นตอนเย็นของปี)

ข้างแรมของเดือน 8 เป็นต้นฤดูฝน(เทียบกับเป็นตอนกลางคืนของปี)

พิจารณาปีปกติของปฏิทินสยามซึ่งมีเดือนที่มี 30 วัน(เดือนคู่) และเดือนที่มี 29 วัน(เดือนคี่) ก็เฉลี่ยได้ว่าเดือนในปฏิทินสยามมี 29.5 วัน แต่เดือนตามความเป็นจริงบนท้องฟ้าคือ พระจันทร์หมุนรอบโลกครบหนึ่งรอบ (จากวันดับถึงดับ) กินเวลา 29.530588 วัน จึงทำให้เดือนในปฏิทินสยามน้อยกว่าเดือนตามความเป็นจริงบนท้องฟ้า เมื่อสะสมนานหลายเดือนเข้า ก็จะทำให้วันขึ้น 15 ค่ำไม่ตรงกับ**วันเพ็ญแท้** หรือวันแรม 15 ค่ำไม่เป็น**วันดับแท้** ปฏิทินสยามจึงจำเป็นต้องเลือกเดือน 7 ของบางปีปรับให้มี 30 วัน โดยเติม วันแรม 15 ค่ำ ให้เป็นวันสุดท้ายของเดือน และเรียกปีที่ปรับดังกล่าวนี้ว่า **ปৌธิกวาร**

สำหรับปฏิทินจันทรคติของอินเดียก็ปรับให้บางปีมี 13 เดือนพระจันทร์เช่นเดียวกับปฏิทินสยาม แต่วิธีปรับแตกต่างไปจากปฏิทินสยาม คือไม่เลือกเติมเดือนใดเดือนหนึ่งให้มีสองเดือนทุกครั้ง เช่นปฏิทินสยามเพิ่มเดือนแปดให้มีสองหนในปৌธิกมาศเสมอ แต่อินเดียจะเลือกเติมเดือนซึ่งอยู่ในช่วงที่พระจันทร์ดับสองครั้ง ในขณะที่พระอาทิตย์โคจรอยู่ในราศีเดียว ซึ่งในการเติมแต่ละครั้งไม่จำเป็นต้องเป็นเดือนเดิม สำหรับปฏิทินจีนการปรับบางปีให้มี 13 เดือนพระจันทร์ก็ทำเช่นเดียวกับปฏิทินอินเดียส่วนเรื่องเดือนคู่ และเดือนคี่แบบปฏิทินสยามนั้นไม่มีในปฏิทินจีน แต่ทั้งจีนและอินเดียกำหนดให้เดือนเต็ม(มี30วัน) และเดือนขาด(มี29วัน) เป็นไปตามความเป็นจริงบนท้องฟ้า ทำให้วันเพ็ญและวันดับของจีนและอินเดียแต่ละเดือนเป็นไปตามความเป็นจริงบนท้องฟ้า ถ้าเดือนใดพระจันทร์ดับในวันที่ 29 ของเดือนก็ให้เดือนนั้นมี 29 วัน(เดือนขาด) ถ้าเดือนใด พระจันทร์ดับในวันที่ 30 ของเดือนก็ให้เดือนนั้นมี 30 วัน(เดือนเต็ม) **ซึ่งการเป็นไปตามความเป็นจริงบนท้องฟ้าแบบนี้ทำให้ปฏิทินอินเดียและจีนไม่ต้องมีปৌธิกวารแต่ปฏิทินสยามต้องมี**

พิจารณาที่กล่าวมานี้ จะเห็นว่าปฏิทินสยามต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากปฏิทินจีนและอินเดีย จึงมั่นใจได้ว่าปฏิทินสุวรรณภูมิ (ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของปฏิทินสยาม)มิได้พัฒนามาจากปฏิทินจีนและอินเดีย

ประเด็นที่ต้องอภิปรายในที่นี้ คือ ปฏิทินสุวรรณภูมิและอารยธรรมสุวรรณภูมิมีมาช้านานตั้งแต่เมื่อใด ซึ่งแยกพิจารณาเป็นประเด็นย่อยดังต่อไปนี้

ปฏิทินสุวรรณภูมิมีมาก่อนพุทธกาลจริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะถ้ามีหลังพุทธกาล คือสมัยที่พระโสณะเถระและอุตตระเถระ เข้ามาเผยแผ่ศาสนาพุทธในสมัยทวารวดี เมื่อประมาณปี พ.ศ.300 ปฏิทินสุวรรณภูมิจำเป็นต้องเหมือนปฏิทินอินเดีย เพราะปฏิทินอินเดียมีมาก่อนพุทธกาล แต่เนื่องจากปฏิทินสุวรรณภูมิมีมาช้านาน สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวสุวรรณภูมิ จนเป็นอารยธรรมสุวรรณภูมิ จึงทำให้อารยธรรมที่ไหลบ่ามาจากอินเดียดุดกกลืนปฏิทินสุวรรณภูมิไม่ได้

ปฏิทินสุวรรณภูมิมีมาก่อนปฏิทินอินเดียจริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะว่าเมื่อพิจารณาปฏิทินอินเดียซึ่งมีใช้มาตั้งแต่กัลยยุคจักราชซึ่งเป็นจักราชที่มีมาก่อนพุทธจักราช 2557 ปีตั้งที่ระบุไว้ในหลวงอรรณวาทิธรรมประวารต, 2507 หน้า 83-84 จึงแสดงว่าปฏิทินอินเดียมีมาไม่ต่ำกว่า 5096ปี (2539 + 2557)

ในช่วง 5000 กว่าปี การติดต่อไปมาค้าขายระหว่างอินเดียกับสุวรรณภูมิจำเป็นต้องมีมานับครั้งไม่ถ้วน ถ้าปฏิทินสุวรรณภูมิเกิดหลังปฏิทินอินเดียก็น่าจะนำส่วนดีของปฏิทินอินเดีย เช่นการไม่มีปีอธิกवारมาใช้ในปฏิทินสุวรรณภูมิ จึงแสดงว่าปฏิทินสุวรรณภูมิได้มีมาในสุวรรณภูมิจนเป็นอารยธรรมของชาวสุวรรณภูมิเหมือนที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และเป็นผลให้เชื่อได้ว่า ปฏิทินสุวรรณภูมิมีมาก่อนปฏิทินอินเดียแน่นอน

ปฏิทินสุวรรณภูมิมีมาในสุวรรณภูมิไม่ต่ำกว่า 7000 ปี จริงหรือไม่ คำตอบคือจริง จากที่เคยกล่าวมาแล้วว่า การปลูกข้าวครั้งแรกเกิดขึ้นที่สุวรรณภูมิ จึงแสดงว่าชาวสุวรรณภูมิมีความรู้เรื่องฤดูกาลเป็นอย่างดี จนสามารถนำมาใช้ในการเพาะปลูกข้าวและมีส่วนเหลือพอเลี้ยงไก่ได้ จึงแสดงว่าชาวสุวรรณภูมิรู้จักการใช้ปฏิทินซึ่งเรียกว่าปฏิทินสุวรรณภูมิมาไม่ต่ำกว่า 7000 ปี

เลขสุวรรณภูมิมีได้มาจากจีนและอินเดียจริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะการที่มีปฏิทินที่บอกฤดูกาลได้อย่างดีมาไม่ต่ำกว่า 7000 ปี ดังที่กล่าวมาแล้ว ชาวสุวรรณภูมิจะต้องรู้จักการนับดีพอสมควร และจำเป็นต้องนับได้ถึง 354, 385, 360, 365, 366 และ 19×365 จึงสร้างปฏิทินสุวรรณภูมิได้อย่างแม่นยำ สามารถนำปฏิทินมาใช้ประโยชน์ในการปลูกข้าวได้ปีละสามครั้ง ได้แก่ข้าวไร่ ข้าวนาปี และข้าวนาปรัง และเมื่อมีการผลิตได้มากขึ้นก็จำเป็นต้องมีมาตราชั่ง ตวง วัด ตามมา

และเมื่อพิจารณามาตราวัดของสุวรรณภูมิ คือ 4 คอกเป็น 1 วา 20 วา เป็น 1 เส้น และ 400 เส้นเป็น 1 โยชน์ และมาตราเงิน เช่น 4 บาท เป็น 1 ตำลึง 20 ตำลึงเป็น 1 ชั่ง 80 ชั่งเป็น 1 ทาบ รวมกับคำว่า 20 คือชาว เป็นคำโดดที่ใช้ในล้านนา ก็จะเห็นว่าชาวสุวรรณภูมิเคยใช้เลขฐาน 20 มาก่อน(400 คือ 20 ของ 20 และ 80 คือ 4 ของ 20) จึงแสดงว่าเลขสุวรรณภูมิมีได้มาจากจีนและอินเดีย เพราะ เลขจีนและอินเดียเป็นเลขฐาน 10

และเมื่อพิจารณาการนับของชาวล้านนาซึ่งนับได้ถึง 10,000 ล้าน มานมนาน หนึ่ง, สอง, สาม,..., สิบ, ร้อย, พัน, หมื่น, แสน, ล้าน, โกฎิ, กือ(100ล้าน), ตือ(1,000ล้าน), ติว(10,000ล้าน) ก็ยิ่งแสดงว่า เลขสุวรรณภูมิมีได้มาจากจีนแน่นอน เพราะจีน เรียก แสน ว่า 10 หมื่น และเมื่อพิจารณาจากชื่อพระพุทธรูปเช่น พระเจ้าแก้วตืดที่วัดสวนดอก พระเจ้าล้านตื้อที่เชียงใหม่ และชื่อวัด เช่น วัดแสนฝางที่อำเภอเมืองเชียงใหม่ ก็ยิ่งเห็นได้ชัดเจนขึ้นว่าเลขสุวรรณภูมิมีเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่เหมือนจีนและอินเดีย ถึงแม้ว่าเลขอินเดียจะมีแสน มีล้าน มีโกฎิ ก็ตาม แต่ที่มากกว่าโกฎิ ก็มีได้นับในลักษณะ กือ (10โกฎิ), ตือ(10กือ), ติว(10ตือ), เช่นเดียวกับสุวรรณภูมิ

พิจารณาเลขของอินเดียนแดงเผ่ามายันในอเมริกาใต้ ซึ่งได้กล่าวมาแล้วว่า DNA มีสายพันธุ์สืบทอดมาจากชาวสุวรรณภูมิเมื่อ 14,000 ปี และอพยพไปทางแหลมมลายูทางหมู่เกาะแปซิฟิกถึงอเมริกาใต้ พบว่าอินเดียนแดงเผ่ามายันดังกล่าวนี้ก็ยังใช้เลขฐาน 20 เหมือนชาวสุวรรณภูมิ

เลขมายันเทียบกับพัฒนาการของเลขสุวรรณภูมิที่ใช้ในเขมร ไทย ลาว สิบสองปันนา และพม่า มานมนาน ก็พอจะเห็นตัวอย่างที่ใกล้เคียงกันคือ

เลขฮินดูอารบิก	6	7	8	9
เลขมายัน				
พัฒนาการของเลขสุวรรณภูมิ				
เลขสุวรรณภูมิ	๖	๗	๘	๙

และเมื่อพิจารณาร่วมกับการนับเลขในภาษาเขมร คือ ห้าหนึ่ง, ห้าสอง, ห้าสาม, ห้าสี่ หมายถึง หก เจ็ด แปด และ เก้า จึงน่าจะมีเหตุผลพอฟังได้ว่าเลขสุวรรณภูมิพัฒนามาจากเลขมายัน เมื่อพิจารณาตาม DNA ของอินเดียนแดงที่เคยอยู่ในสุวรรณภูมิเมื่อ 14,000 ปี และชาวสุวรรณภูมิปลูกข้าวเป็นเมื่อไม่ต่ำกว่า 10,000 ปี จึงแสดงว่ามีเลขมายาวนานจนใช้เลขดังกล่าวสร้างปฏิทินได้อย่างดี จึงแสดงว่าเลขสุวรรณภูมิมีมานานก่อนจีนและอินเดีย และนอกจากนั้นสุวรรณภูมียังมีเลขศูนย์ใช้ด้วยเช่น ๒๐, ๓๐๕ เมื่อประมาณ พ.ศ. 300 อินเดียไม่มีเลขศูนย์ใช้ โดยเขียนเลข | 2 | | 5 | หมายถึง 205 แต่มีเลขศูนย์ใช้เมื่อ พ.ศ.600ภายหลังจากพระโสณะและอุตตระเข้ามาเผยแผ่พุทธศาสนาในสุวรรณภูมิและยอมรับการใช้ปฏิทินสุวรรณภูมิ จึงเขียน 205 แทน | 2 | | 5 | โดยอินเดียไม่ได้นำไปจากจีน กรีก และโรมันแน่นอน เพราะ จีน กรีก และโรมันต่างก็ไม่มีเลขศูนย์ใช้จนถึงปัจจุบัน จึงแสดงว่าอินเดียนำเลขศูนย์ไปจากสุวรรณภูมิ จึงมั่นใจได้ว่า เลขสุวรรณภูมิมีมานานแล้วและเลขมายันที่กล่าวมาแล้วก็นำไปจากสุวรรณภูมิด้วย เพราะเป็นเลขฐาน 20 และมีเลขศูนย์ใช้เช่นเดียวกัน

ปฏิทินล้านนาเป็นปฏิทินสุวรรณภูมิจริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะปฏิทินล้านนานั้นเหมือนกันกับปฏิทินสยามที่กล่าวมาแล้วทุกประการทั้งอธิกมาส อธิกวาร เดือนคู่ และเดือนคี่ ต่างกันเพียงอันเดียวคือ เดือนของล้านนาเร็วกว่าปฏิทินสยามสองเดือน จึงทำให้ล้านนามีเดือนสิบสองหนในปีอธิกมาส และเดือนเก้าเป็นเดือนเต็มในปีอธิกวาร

คัมภีร์สุริยยาตร์เกิดในสุวรรณภูมิจริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะเมื่อพิจารณาว่าคัมภีร์สุริยยาตร์เป็นตำราที่กำหนดสูตร ปีอธิกมาส ปีอธิกวารตลอดจนสูตรการคำนวณหาวันเวลาเถลิงศกของปีจุลศักราช ฯลฯ ของปฏิทินสุวรรณภูมิ ซึ่งให้อยู่ในพม่า ไทย ลาว เขมร และสิบสองปันนา และได้ยืนยันมาแล้วในข้างต้นว่า ปฏิทินสุวรรณภูมิ มิได้พัฒนามาจากปฏิทินอินเดียหรือ ปฏิทินจีน จึงแสดงว่าคัมภีร์สุริยยาตร์พัฒนาขึ้นที่สุวรรณภูมิ แต่ที่จำเป็นต้องมีศัพท์เทคนิคเป็นภาษาสันสกฤตหรือบาลีก็เพราะ เมื่อก่อนนั้นวัดและศาสนาซึ่งเป็นแหล่งวิชาการของชุมชนได้ใช้ภาษาสันสกฤตหรือบาลีเป็นเครื่องมือสื่อสารทางวิชาการ คัมภีร์สุริยยาตร์จึงจำเป็นต้องมีศัพท์เทคนิคเป็นภาษาสันสกฤตหรือบาลี และเมื่อพิจารณาสูตรต่างๆในคัมภีร์สุริยยาตร์ซึ่งมีความสัมพันธ์กับจุลศักราชเป็นส่วนใหญ่ จึงแสดงว่าคัมภีร์สุริยยาตร์ได้มีการพัฒนาอย่างน้อยก่อนหรือพร้อมกับการตั้งจุลศักราช ส่วนคัมภีร์สารมภ์ ซึ่งเป็นคัมภีร์ดาราศาสตร์ที่สามารถคำนวณ สุริยคราสและจันทรคราสได้นั้น มีหลักฐานว่าได้ปรับปรุงมาจาก คัมภีร์สุริยยาตร์ เมื่อสมัยพระเจ้าลิไท จ.ศ. 610 หรือ พ.ศ.1791

กำแพงเมืองเชียงใหม่เป็นเครื่องมือช่วยในการคำนวณเกี่ยวกับเม็งรายศักราช จริงหรือไม่ คำตอบคือจริง เพราะกำแพงเมืองเชียงใหม่เป็นกำแพงที่มีทิศเหนือใต้ตรงความเป็นจริงและเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีมุมฉากและด้านทั้ง สี่ ตรงตามความเป็นจริง และใช้เป็นจัตุรัสย่อโลก(ศูนย์กลางของจักรวาล) เพื่อตรวจสอบสุริยวิถีและจันทรวิถีได้จึงเป็นเครื่องมือช่วยปรับปฏิทินสุวรรณภูมิให้มีความแม่นยำในการปรับอธิกมาสและอธิกวาร และคำนวณสุริยคราสและจันทรคราสได้ การสถาปนาเมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการปกครองของล้านนานั้นจำเป็นต้องมีศักราชของตนเอง และเครื่องมือที่ช่วยการคำนวณปฏิทินของตนเองก็คือกำแพงเมืองเชียงใหม่ซึ่งมีความแม่นยำทางเรขาคณิตตั้งได้กล่าวมาแล้ว วิธีสร้างกำแพงเมืองเชียงใหม่ให้มีทิศเหนือใต้ตรงความเป็นจริง และสร้างมุมฉากได้แม่นยำเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสได้ถูกต้อง และใหญ่โตเช่นในปัจจุบันได้อย่างไรนั้น ศึกษาได้จากสมัย ยอดอินทร์, หนังสือ 30 ปีสู่วิทยาศาสตร์ยั่งยืนหน้า 358-371 พ.ศ.2537

อารยธรรมชนชาติไต(ไทย)

อารยธรรมชนชาติไต คืออารยธรรมของล้านนา ลาว ไทยใหญ่ ไทยเขินในพม่า ไทยลื้อในสิบสองปันนา และไทยปัจจุบัน

ภาษาไตไม่มีคำว่า “น้ำแข็ง” และ “หิมะ”

จากหนังสือ "ประวัติศาสตร์ไทยในสายตาชาวจีน" เขียนโดยศาสตราจารย์ ด้วน ลี เซิง เมื่อ พ.ศ. 2537 ระบุว่า นักประวัติศาสตร์ได้นำภาษาไตและภาษาไทยปัจจุบันมาเปรียบเทียบกันพบว่ามีคำศัพท์ที่เหมือนกันอย่างน้อย 1500 คำ และแต่เดิมภาษาทั้งสองนี้ไม่มีคำว่า “น้ำแข็ง” และ “หิมะ” ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่มีคำว่า เรือ หย้า นา ข้าว กล้วย ใช้ในชีวิตประจำวัน และหนังสือดังกล่าวได้ยืนยันต่อไปอีกว่า ชนชาติไต(ไทย) อพยพเคลื่อนย้ายอยู่เฉพาะในสุวรรณภูมิเท่านั้นมิได้มีถิ่นกำเนิดมาจากเทือกเขาอัลไต ในประเทศจีน

คำว่า “น้ำแข็ง” ในภาษาไทยมิใช่ครั้งแรกสมัยรัชกาลที่ 5 เสด็จประพาสยุโรป แล้วทรงเล่ามาในจดหมายถึงราชโอรส เรื่องน้ำที่แข็งในทะเลสาบ จึงเรียกว่า “น้ำแข็ง” ต่อมา

ประเทศไทยมีการบริโภคน้ำแข็งครั้งแรกในวังสมัยรัชกาลที่ 5 โดยนำแข็งดังกล่าวมาจากโรงน้ำแข็งจากสิงคโปร์ สาวชาววังจึงนำมาเล่าให้แก่คนภายนอกฟังว่า มีการทำน้ำให้แข็งเป็นก้อนได้ คนภายนอกไม่เชื่อหาว่าสาวชาววังปั้นน้ำเป็นตัว คำว่า “ปั้นน้ำเป็นตัว” จึงแทนเรื่องที่โกหกปกคลุมมา จนถึงปัจจุบัน และแม้ว่าไตและไทยเคยเห็นลูกเห็บมาตั้งแต่โบราณแต่ก็ไม่มีคนเล่าขานว่าลูกเห็บเป็นน้ำที่แข็งเป็นแต่เพียงปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ผิดปกติอันหนึ่งเท่านั้นและแม่ขิงทางเหนือก็เช่นกัน

จากที่กล่าวมาแล้วเรื่องน้ำแข็ง แสดงว่าชนชาติไตและไทยมิได้เป็นชนชาติที่มีถิ่นกำเนิด จากที่ซึ่งมีอากาศหนาวจัดที่เต็มไปด้วยน้ำแข็งกับหิมะ จึงเห็นด้วยกับ ด้วน ลี เซิง ว่าไตและไทยมิได้มีถิ่นกำเนิดมาจากเทือกเขาอัลไตของจีนซึ่งเป็นที่มีหนองน้ำแข็งตัวให้เห็นเป็นประจำ

อารยธรรมชนชาติไตและไทยพัฒนามาจากอารยธรรมสุวรรณภูมิ

เพราะว่าปฏิทินไตและไทยเป็นปฏิทินสุวรรณภูมิ ไตและไทย ยกย่องเพศหญิงแบบสุวรรณภูมิ อาหารไตและไทย เป็นแบบสุวรรณภูมิ ชาวไตและไทยมีพิธีบายศรีสู่ขวัญ และการชนไก่ ซึ่งมีเฉพาะในสุวรรณภูมิ หรือกลุ่มชนที่ไปจากสุวรรณภูมิ

ถ้าอารยธรรมไตและไทย พัฒนามาจากอารยธรรมจีน หรืออินเดีย ก็น่าจะนำปฏิทินจีนหรืออินเดียซึ่งดีกว่ามาใช้แทนปฏิทินสุวรรณภูมิ เพราะแล้วและยากก็นำปฏิทินจีนมาใช้ในแถบมรสุมได้จนถึงปัจจุบัน และบอกฤดูกาลได้เช่นเดียวกับปฏิทินสุวรรณภูมิ

จึงสรุปได้ว่าอารยธรรมชนชาติไตและไทย มิได้พัฒนามาจากจีน หรืออินเดีย และสรุปได้ว่าอารยธรรมที่เป็นแกนของอารยธรรมไตและไทย มีมาก่อนอารยธรรมจีนและอินเดีย และอย่างน้อยมีมาไม่ต่ำกว่า 7000 ปี